

mi történhe-
en olyan pon-
Jolánka, ugy-e
postára?

szavarodott s
a az igazat.

! szólt az apa
y oka, kedves
a mai napot,
nk tenni szá-
ácsinak, hogy
ajándékokat s
gyermekéit is,
ított. Nem kapta
most minden

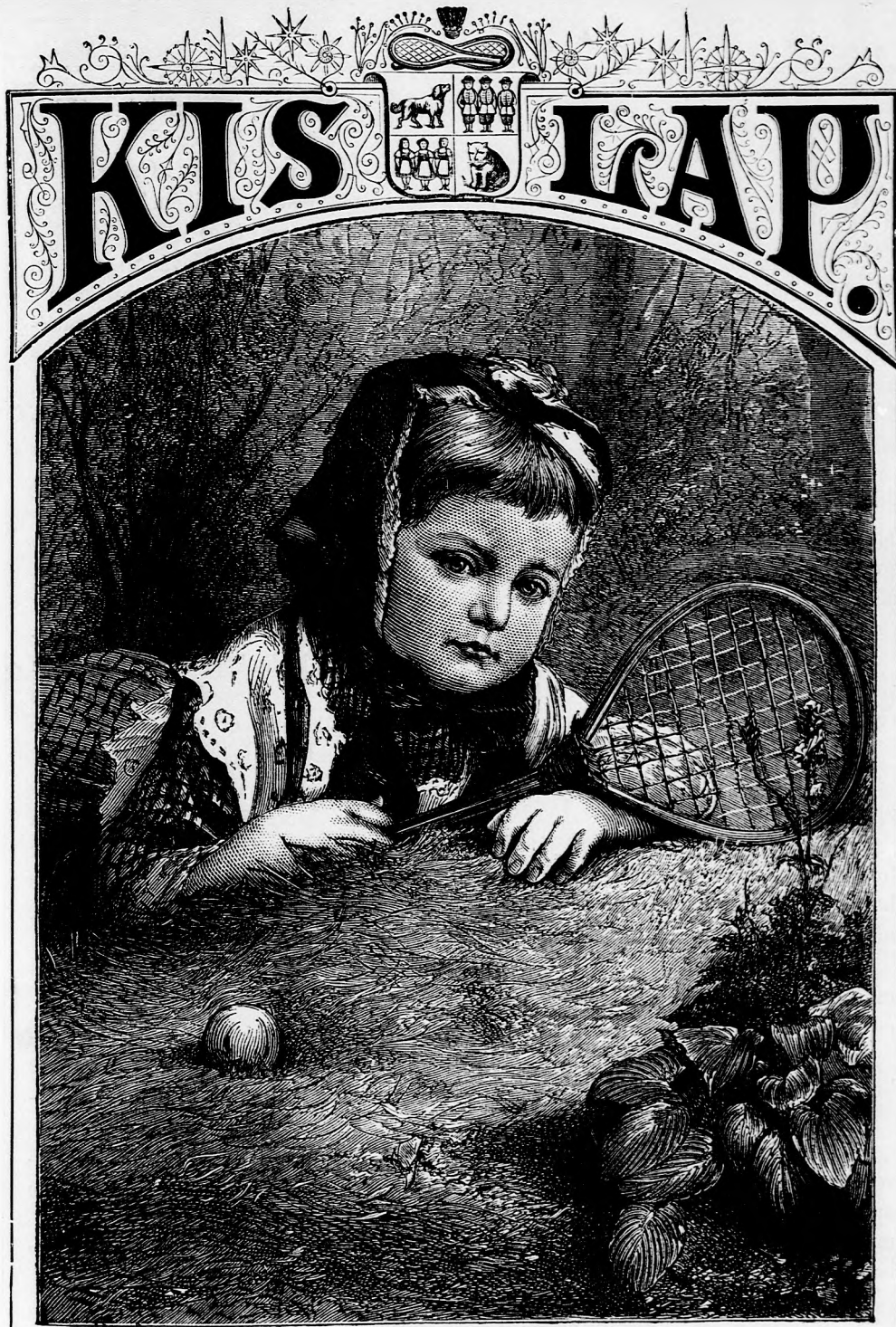
ért bocsánatot
az egész napot,
ült már előre.
soha sem ha-
ndjárt meg kel-

MEGFEJTŐK.

III. köt. 26-ik
ny megfejtése:

“
k meg: Réty
3, Deutsch Berczi.
Arany Irén és
Cserna Ilona és
Ilona, Schwarz
Weiss Mariska és
ed József, Kicsk
Mariska, Pfeiffer
lner Adél, Büch-
n, Stuhmer Frida.
nn Anna, Ringer
zy Pálma és Tiha-
y Péter, Schunda
sef, Kann Gyula,
d írása, ugy-e? F:
Radoesay Fanni,
Károly, Simonyi

Athenaeum-épület.
i részv. társulat.

LAPDÁZÁS UTÁN. (Lásd a 42. lapon.)

EGY KIS DIÁK KALANDJAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

NÉNIKE mindennap meglátogatta mamámat s hirt hozott nekem. Néhány nap mulva azt a jó hirt hozta, hogy a betegség hosszu ideig fog ugyan tartani, de veszedelemtől már nem kell tartani; meg lehetünk nyugodva, hogy fölgyógyul. Nagyon megörültem és ismét vidámabb lettem.

Már vagy egy hetet töltöttem a néniéknél s lassankint — unatkozni kezdtem. Már ismertem a ház s a kert minden zugát, hallottam valamennyi mesét, amit a néni tudott, új játékot nem találtam s egyszer így szóltam a nénikéhez:

— Kedves néni, ugy szeretném, ha volna valaki, akivel játszhatnám! Itt nincs egyetlen pajtásom sem.

A néni elszörnyiködött.

— Hát nincs itt a bácsi? Nem vagyok-e itt én?

— Igen, de a bácsival nem játszhatom bujósdit, nem lapdázhatom. Magamhoz való játszótársat szeretnék . . . ugy-e, néni, majd hív ide valakit?

— Nem tudom . . . most épen himlő uralkodik a városban, ismerőseim gyermekei mind betegek, nagyon kell vigyázni.

— De nénikém, csak nem fekszik betegen valamennyi fiu a városban!

— Jól van, te kis nyugtalan, majd gondoskodom. Hallom, hogy itt a szomszédban vannak ilyen hozzád való gyermekek. Majd kérdezősködöm, ma délután ugy is eljön a bácsihoz Bárdos ur, a ki ismeri őket. Ha csakugyan illedelmes,

jóra való gyermekek, elvezetlek hozzájuk s aztán ők is eljöhetnek hozzád.

— Oh, ez pompás lesz! Csak sokáig ne halassza, kedves nénikém! Ugy szeretném már ismerni őket!

Csakugyan nagyon kíváncsi voltam, milyenek azok az én leendő pajtásaim s mialatt a kertben sétáltam, kissé csodálkozva nézegettem körül, mert eszembe jutott, hogy a néni szomszédokról beszélt, pedig házuknak nem volt szomszédja. De mégis . . . ekkor jutott eszembe, hogy a nagy kert hátsó része magas kőfallal van elválasztva egy másik kertetől . . . a szomszédok tehát bizonyosan ott abban a tulsó kertben laknak. Nagyon ritkán jártam ott a fal mellett, mert sűrű, tövises bozót volt a tövében; de most a kíváncsiság oda vezetett, ámbár tulajdonképen nem láthattam semmit s föl sem mászhattam a magas kőfalra, tehát meg nem tudhattam semmit.

De csalatkoztam! Alig értem a fal közelébe, hangokat hallottam a tulsó oldalról, vidám kacagást, kiáltozást; nem lehetett kétségem, hogy ott gyermekek vannak, s talán épen azok, akiket a néni pajtásaimnak szánt. Hogy meggyőződjem, hangosan kiáltám:

— Halljátok-é, ti vagytok a szomszéd gyermekek?

A nevetés és kiáltozás hirtelen elnémult, de jól hallottam, hogy suttognak és közelednek a falhoz. A csöndet fölhasználva, még egyszer átkiáltottam:

— Feleljetek hát! Ti vagytok a szomszéd gyermekek, kikről nekem a néni beszélt?

Ekkor hallottam, amint egyikök így szólt:

— Ez valami kis fiu, hozzánk szól.
Aztán hangosan kiáltá:

— Persze hogy mi vagyunk a szomszédok. Hát te ki vagy, hogy hívnak?

— Az én nevem Andor. És a tied?

— Gábor.

— Én meg Erzsike vagyok, szólalt meg egy másik hang.

— Én meg Didi, szólott egy egészen vékony hangocska.

— Nem Didi, hanem Dinike, igazítá helyre Gábor.

— De igen, Didi, Didi! szólott az előbbi és hangjáról észrevettem, hogy mindjárt sirva fakad, bizonyosan még egészen kicsi fiúcska.

A néni aggódalma azonban, hogy himlőjárvány uralkodik a városban, nekem is szeget ütött a fejembe s a legközelebbi kérdés, melyet szomszédaimhoz intéztem, ez volt:

— Aztán nem vagytok talán himlősek?

Roppant kaczagás volt a felelet szavaimra; alig tudtak magukhoz térni s végre az, ki magát Gábornak nevezte, így szólott:

— No, ez valami csodálatos ficzkó lehet! Látnom kell őt, mindjárt elhozom a létrát.

Kissé zavarban voltam, hogy oly nagyon nevettek rajtam. Elszaladhattam volna ugyan, míg a létrát előhozzák és fölmásznak, de én is kíváncsi voltam, tehát ott maradtam.

A létrát csakhamar előhozták és a falnak támasztották, ami nem látszott könnyű munkának, mert Gábor és Erzsike ugyancsak kiáltoztak egymásra:

— Tartsd erősen! Emeld jobban!

De végre sikerült a nehéz munka és a fal tetején csakhamar elötünt egy fiu; ez Gábor volt. Három-négy évvel idősebb lehetett nálamnál, tehát hozzám képest már nagy fiu volt. Fürkésző szemmel nézgetett végig, azután így szólott le testvéreihez:

— Nem csunya fiu, csak kissé ügyetlennek látszik.

— No, most én nézem meg, szólott Erzsike.

Gábor eltűnt s nemsokára egy igen kedves arczu, göndörhaju leányka feje tűnt elő a kőfal fölött. A legelső, ami rajta szemembe ötlött, egy nagy kék folt volt a homlokán s ő is észrevette, hogy ezt nézem.

— Ezt a kék foltot nézed, ugy-e? mondá. Ezt tegnap Bárdos bácsi okozta, követ dobott a kutyára, de engemet talált. Ismered Bárdos bácsit? Nem? Oh, olyan ügyetlen ember, de olyan ügyetlen! Ő maga sem tagadja. Tegnap Dinikét ölébe vette, aztán leejtette a földre, úgy hogy majd kitorpte a nyakát. Várj csak, megmutatom neked Dinikét.

Be sem várva, hogy feleljek, gyorsan eltűnt, aztán hallottam, miként erőlködik Gáborral együtt, hogy a kis fiut följuttassa a létra tetejére. Nehéz feladat lehetett s úgy látszik, kezénél-lábánál fogva huzták-tolták a fiúcskát, ki ekközben hol jajgatott, hol kaczagott. Végre mégis szerencsésen célzott értek s Dinike arcát is megpillantottam a kőfal fölött. Piros-pozsgás, mosolygó fiúcska volt s körülbelül négy éves lehetett. Reám mereszté nagy szeméit, de nem szólott semmit. Ekkor

Erzsike a kis mama szerepét kezdte játszani s így szólt:

— Köszönj szépen, mondj jó napot; illedelmesnek kell lenni.

(Folytatása következik.)

A PAJKOS CSINY VÉGE.

— Beszélyke, kilenez képpel. —

MILIKÉ, majd elaludtam! szólt Milike, amint egy szép nyári reggel kiugrott ágyából.

A nap már rég fölkel s Milike ugyan csak sietett, hogy mulasztását helyre-pótolja, mert ilyen gyönyörű nyári időben bizony nem illik sokáig ágyban heverészn. Bátyja, Ödön már rég kint játszott a mezőn s Milike, amint félig felöltözve kitekintett a szabadba, intett neki, hogy várjon, mindjárt ott lesz mellette.

Néhány percz mulva már készen volt, gyorsan megreggelizett, aztán utra készült.

— Elviszem az új képes könyvemet is, szólt magában. Később majd nagyon meleg lesz, akkor leülök az árnyékba és olvasgatok, vagy elmegyek Boriskához és neki is megmutatom. Fog majd örülni.

Az ajtó előtt Kuncsor, a hű házi eb üdvözölte Milikét és szeretett volna vele menni.

— Nem, csak maradj itthon, nincs szükségem reád, nem fogunk szaladgálni, szólt Milike.

Pedig ezuttal bizony jó lett volna, ha az éber kutyát magával viszi!

Ugyanakkor, mikor Milike utra kelt, elindult hazulról Boriska is, csakhogy ő nem csupán játszani indult. Kicsi testvére Juliska az éjjel rosszul volt s bár reggelre jobban lett, a mamának nem volt nyugta tőle, a kicsike csak úgy maradt csendesen, ha a mama ölben tartotta.

Pedig éppen reggel el kellett volna vinni a friss tojásokat a közel falubeli

korcsmárosnak, ki szép pénzecskét fizet értök.

— Megígértem neki, hogy ma viszek vagy harmincz tojást, de nem mehetek el! Pedig a pénzre is szükségem volna! mondá.

— Elviszem én, anyácskám! szólt Boriska. Oh, nem lesz ám semmi baj!

A mama tehát egy kis zsákocskába rakta a tojást és Boriska utnak indult.

Már jó messzire haladt a mezőn, a szép vetések közt, mikor egy kis dombról észrevette jó barátait, Ödönt és Milikét, kik a domb aljában vigan játszadoztak. Épen száraz galyakat hordtak össze, talán bizony sütnek valamit.

Milike is észrevette Boriskát és hívta, jöjjön velök játszani. Mert bár Boriska szegény leányka volt, míg Ödön és Milike a földesur gyermekei voltak, azért jó barátságban éltek és sokat játszottak együtt.

— Jöjj Boriska, mutatok valamit!

— Nem lehet, viszek valamit!

— Oh, nem lesz az olyan sürgős!

Kissé játszunk, aztán tovább még.

Boriska ráállt, mert hiszen, ugy gondolá, az csakugyan mindegy, ha egy kis félórával később viszi is el a tojást. Oda-

ment tehát, letette zsákocskáját a földre, megnézte a gyönyörű képeskönyvet, azután pedig mindenféle vig játékot játszottak. Közel volt egy buzafield, abban pompásan el lehetett bujni. Vidáman kaczagva keresték, kergették egymást a sűrű vetésben,

mignem végre megelégték a játékot s Boriska tovább akart menni tojásaival, Milike képeskönyvét akarta nézegetni, Ödön pedig hazament.

De mily szörnyű volt meglepetésök, mikor visszatértek oda, a hol hagyták volt holmijokat! Eltűnt a képes könyv is, a tojásos zsákocska is! El bizony! Mert míg ők semmi rosszat sem sejtve játszottak, ott járt Vad Laczi, a gonosz és pajkos fiu, akivel épen pajkossága miatt sohasem akartak játszani s aki most ismét gonosz csinylt főzött ki.

— Megálljatok, majd megtréfállak én! szólt magában.

Fölkapta a tojásos zsákocskát és bedobta az árokba, a képes könyvvel pedig el akart szaladni. De észrevette, hogy épen szemben jön Ödön, ezért tehát a könyvet átdobta a kerítésen, eltökélvén, hogy majd később megkeresi. Azután, mintha semmi rosszat sem követett volna el, ártatlan arczezal haladt el Ödön mellett.

A két leányka nagy ijedelemmel kereste holmiját és Boriska végre meg is találta zsákocskáját: de a képes könyv végkép eltűnt. Milike keservesen zokogott és csakhamar Boriska is sirásra fakadt; mert amint a tojásokat megvizsgálta, látta,

hogy majd a fele össze-vissza van törve, s így el nem viheti, kárt okozott szegény anyjának. Mikor Milike látta, hogy Boriska is sir, így szólt:

— Hát te miért sirsz? Hiszen nem vesztettél el semmit!

— Oh, az én károm sokkal nagyobb, mint a tied, felelt Boriska. A képes könyv csupán a te veszteséged, de én jó anyáskámnak okoztam kárt! Oh, most mit tegyek?

Milike látva, hogy a Boriska baja csakugyan nagyobb, elhatározta, hogy segít rajta.

— Ugyis én okoztam, én hivtalak ide. Jőjj velem, itt közel tudok egy majorságot, ahol lehet tojást venni. Van néhány tizeském, veszünk anyuit, a mennyi összetört!

Csakhamar el is jutottak a majorsághoz, hol a majorosné épen összeszedte volt a friss tojásokat. Milike mindjárt

előmutatta a pénzét és kérdezte, hogy kaphat-e ezért annyi tojást, amennyire Boriskának szüksége van.

A jószívű majorosné csodálkozott, hogy a két leányka ilyen vásárt akar csapni s kikérdezte őket, mi a tervök, mit akarnak. Boriska hiven el is mondott mindent, a mire a majorosné így szólt:

— Szegény kis leány! Adok én neked tojást ingyen is, ne legyen károd.

Aztán kiáltott be a házba s meghagyta leányának, Juliskának, hogy adjon a kis Boriskának kosarat és rakja tele tojással. Juliska meg is tette és végül így szólt:

Boriska baja
ozta, hogy se-

n hivatalak ide.
egy majorsá-
Van néhány
mennyi össze-

ttak a major-
n összeszedte
like mindjárt

kérdezte, hogy
st, amennyire

csodálkozott,
n vásárt akar
ni a tervek, mit
el is mondott
né így szólt:

ny! Adok én
legyen károd.
házba s meg-
ának, hogy ad-
sarát és rakja
s tette és végül

— A kosarat aztán hozd majd vissza és máskor, kicsikém, játék miatt ne felejtkezzél meg kötelességedről, mert nem mindig sikerülne ám jóvátenni a hibát.

A Boriska dolga tehát rendben volt; de Milike busulva tért haza szép képes könyve nélkül. Mikor Ödön megtudta a bajt, fölkiáltott:

— Oh, ezt a Vad Laczi tette, semmi kétség! Találkoztam vele! Majd előkeritem én tőle a könyvet.

Rögtön fölkereste Vad Laczit és így szólt hozzá:

— Ha ma estig a hugom könyvét elő nem hozod, panaszt teszek atyádnál!

Ezt Vad Laczi jónak látta be nem várni; tudta, hogy ha apja hírének hallja a csinynek, akkor majd lesz dolga a poroló pálczának.

— No, nem bánom, jöjj velem, mindjárt odaadom, felelé tehát.

Elvezette Ödönt oda, ahol a könyvet átdobta a kerítésen.

— Várj meg itt, majd átdobom.

Keresztül mászott a kerítésen s a következő pillanatban csakugyan átdobta a könyvet, de ugyane pillanatban retten-

tően sikoltozni kezdett. A kerítésen túl néhány méhkas volt, a könyv épen az egyik méhkason feküdt s Vad Laczi szokott szeleburdiságával egyenesen nekiment s átdobta Ödönnek. De a méheknek épen nem volt kedvükre a látogatás és haragosan körülzsongták Vad Laczit, aki jobbra-balra hadonázott ellenök s csak még inkább fölingerelte őket, úgy hogy végre az egész raj dühösen reátámadt s orrát, fülét, egész arcát összecsapkédte. Vad Laczi, amint a sok fullánk fájdalmas szúrását érezte, kétségbeesetten orditozott és

futásnak eredt, de a haragos méhek még jó darabon üldözték.

Mire Vad Laczi hazaért, feje akkora volt dagadva, mint valami akós hordó s állapota igazán veszedelmes volt. Orvost kellett hivatni s a pajkos ficzkó hosszú betegséggel lakolt meg a gonosz csinyért.

BETÜREJTVÉNY.

M a a a e e e R^o
M a a a e e e R!
M a a a e e e R!

FELADVANY A SZEN TIRÁSBÓL

FEJTSETEK MEG, MIT ÁBRÁZOL E KÉP?

Lapdázás után.

(Képpel a ezimlapon.)

FENN a légben leng a lapda,
Nem juthat a földre,
Nem eresztí Miliénének
A lapdaverője.

*Tizszer, huszszor, huszonötször
Visszahajtja újra;
De már ezt a szegény lapda
Végre is megunja.*

*Naggot ugrik, messze röppen
S puha fűbe pottyan.
»De jól tetted, kedves lapdám,
Meggpihenünk ottan.«*

*Fáradt lapda, fáradt lányka
Ott nyujosznak szépen,
Balzsamillatot terjesztő
Természet ölében.*

A SZÉP KEDVENCZ.

— Beszélyke. —

BÉLA és Gizike épen nagy munkában voltak, javában tanultak. Azaz tulajdonképen csak a kis Gizike tanult, míg Béla, ki két évvel idősebb volt, szörnyü komoly képpel mint tanító szerepelt hugocskája mellett. Már épen végére értek a leczkének, mikor csöngetés hallatszott,

— Valjon ki jön? szólt Gizike.

— Mindjárt meglátjuk.

Otthagyták a könyvet és félig kinyitva az ajtót, kíváncsian kandikáltak ki az előszobába.

A külső ajtó csakhamar fölnyilt és a gyermekek ujjongva szaladtak a vendégnek elébe.

— Klári néni! Kedves Klári néni!

A néni mosolyogva közeledett feléjük, hogy megölelje őket, — de ekkor a két gyermek hirtelen másfelé fordult... igen, mert Klári néni nem egyedül jött. Gyönyörű fehér, hosszú szőrü, borzas kis ölebecske volt vele.

— Jaj de szép! Jaj de kedves! kiáltá Béla is, Gizike is.

Aztán mindaketten a kis kutyához siettek és simogatni, czirógatni akarták; de a kutya morogva elfutott és urnőjéhez menekült.

— Csak lassan, gyerekek, csak lassan! Az ilyen kis kutyának éles foga van ám, nem tanácsos vele nagyon hirtelen megismerkedni. Azután meg bizony szép dolog, hogy a kis kutya kedvéért megfledkeztek a néniről!

— Oh, az igaz! szólt Béla elpirulva. Bocsásson meg, jó nénike!

És illedelmesen kezét csókolt a néninek, Gizike szintén. De azután mégis megint csak a kis kutyára fordult a figyel-figyelmök.

— Milyen szép állat! Hol vette nénike?

— Ugy-e, nem harap?

— Még nem régen van a nénikénél, ugy-e? Még nem láttam!

— Mi a neve?

A néninek ideje sem maradt, hogy a sok kérdésre feleljen s azalatt már be is lépett a szobába, hol a gyermekek anyja üdvözlé. Béla és Gizike, hogy előbbi figyelmetlenségüket jóvátegyék, nagy buzgón odahuztak számára egy karszéket; de mielőtt Klári néni leülhetett volna, a szék már el volt foglalva: a kis öleb ugrott föl

reá és kényelmesen elnyújtózott. A gyermekek vigan föl kacagtak.

— Azt hitte, hogy az ő számára készítettük! szólt Béla.

— Milyen kedves, okos kutyácska! szólt Gizike.

S mindketten a szék mellé térdelve bámulgatták, czirógatták az ölebecskét, mialatt Klári néni egy másik székre ült s a mamával beszélgetett, egyebek közt azt is elmondva, hogy búcsuzni jött, mert néhány hétre fürdőre utazik. A gyermekek azonban, keveset törődve a néni utazásával, csak a szép kutyácskára gondoltak s Gizike hirtelen megszólalt:

— Kedves néni, még nem mondta meg, hogy hívják ezt a gyönyörű kicsike állatot.

— Bibi a neve.

— És hol vette?

— Oh, dehogy vettem, dehogy vettem! A múlt héten egy öreg barátnőm halt meg, akinek ez a bolondos kis állat roppant kedvence volt. És képzeljétek, végrendeletében nekem hagyta az ölebecskét, igen melegen kérve, hogy fogadjam el és viseljem jól gondját. Az ilyen kívánságot természetesen teljesíteni kell, de őszintén megvallva, nem nagyon örülök neki, mert ez a kis kutya szörnyen el van kényeztetve, tömérdek bajom van vele. Most meg épen nagyon kellemetlen, hogy az utra és fürdőbe magammal kell vinnem.

— Oh mamácska, ha lehetne...! kiáltá élénken Gizike.

Nem merte egészen kimondani, amit gondolt, de hangja, tekintete eléggé elárulta, mit kíván s a mama mindjárt kitálta, annál inkább, mert maga is olyan

formát gondolt s ezért így szólt Klári nénihez:

— Tudod mit, kedvesem? Hagyd itt nálunk Bibit arra az időre, míg fürdől leszesz; majd gondját viseljük.

A gyermekek ujjongva nyakába ugrottak a mamának, de Klára néni nem igen akarta elfogadni az ajánlatot.

— Azt nem tehetem, igazán nem tehetem, mert igen nagy alkalmatlanságot okoznék nektek. Nem is képzelitek, milyen szeszélyes egy ilyen elkényeztetett ölebecske...

— Oh néni, szólt Béla élénken, bizza csak reánk. Majd kedvében járunk mi. Hiszen olyan kedves, olyan gyönyörű kis jószág!

— Ugy van, a gyermekek majd eljászadoznak vele, szólt a mama. Tehát csak küldd el bátran, kedves Klárám, mielőtt elutazol.

A néni végre beleegyezett s Béla és Gizike egészen boldogan szaladtak vissza Bibihez s gyöngéden simogatták, czirógatták, amit Bibi kegyesen megengedett.

— Jó dolgod lesz ám nálunk!

— Nagyon fogunk szeretni, meglásd!

Bibi meglehetősen közönyösen fogadta a hízélgést, sőt utóljára morogni kezdett, hogy nyugalomban háborgatják.

— Majd ő is szeretni fog, ha megismerkedik velünk, biztatá magát Gizike.

— Bizonyosan, majd ideszokik, szólt Béla.

— Sőt talán nem is fog akarni visszamenni Klára nénihez, sugta Gizike.

Három nappal később csakugyan elhozták Bibit és Béla és Gizike nagyünnepélyességgel fogadták, mint olyan

kitünő vendéghez illik. Gizikének volt egy alacsony kis karszéke, ezt puha vánkossal berendezte ágynak Bibi számára s mikor megérkezett, odavezette a pompás nyugvóhelyhez. Bibi megszaglálta a széket, aztán megvetőleg elfordult s szimatolva bejárta a szobát.

— Bizonyosan Klára nénit keresi, busul, hogy ismét elvesztette urnőjét, szólt a gyöngéd szívü Gizi.

A kis öleb azonban, miután a szobát körüljárta s mindent megszaglált, végre fölugrott az apa nagy karszékére és ott kényelmesen elterjeszkedett. Gizikét bántotta kissé, hogy Bibi megveti a jó puha ágyat, melyet számára készítettek; de Bibi oly szép, oly kedves volt, hogy nem lehetett reá neheztelni.

— Pihenj, kicsikém, pihenj, szólt Gizike. Szegényke, hogy busul urnője után!

— No azt épen nem látom, szólt Béla. A mi öreg Nerónk egészen máskép mutatja bánatát, ha apácskánk elutazik; nincs sehohol nyugta, nem eszik s tudod, multkor megszökött és apácska után futott, utól is érte a város szélén, erővel kellett visszahozni.

Gizike, a ki a legkisebb hibát sem akarta látni kis kedvencökben, élénken védelte Bibit.

— Hiszen nem szokhatik meg mindenki, mondá. Aztán Bibinek nincsen olyan hosszú lába, mint Nerónak, ő jól tudja, hogy utól nem érheti a kocsit, épen azért busul. Ugy-e Bibi, azért busulsz?

Az öleb mérgesen ráfordult a kis leányra, a ki megzavarta álmában. Engedték tehát aludni, lábujjhegyen jártak

a szobában, csak hogy föl ne ébresszék. Végre Bibi megelégette az alvást, nagyot ásított, nyújtózkodott s leugorván a székről, ismét körülsétálgatott a szobában.

Az egyik sarokban régi jogos helyén puha párnáskán szundikált a Gizike régi kedvence, egy szép fehér czicza, mely épen az imént jött be. A czicza meglepetve és nem nagy örömmel látta az új vendéget ott a karszéken; de mint illedelmes, jól nevelt cziczához illik, nem háborgatta a vendéget, hanem a maga helyére vonult és ott csendeskén szundikált.

Egészen máskép viselte magát az ölebecske s bár beláthatta volna, hogy a czicza itt jogos helyén, itthon van, mérgesen reátámadt és ugatni kezdett. A czicza ijedten fölugrott s egy-két ugrással a szoba közepén termett. Bibi üldözöbe vette, ámbár a gyermekek megakarták akadályozni a veszedelmes harcot; de segítségökre nem volt szükség, mert a czicza bátran szembeszállt ellenségével s fölborzolt szőrrel, hatalmasan sziszegve és köpködve nekiment Bibinek, körmével feléje vágott s a kis kényes öleb, bár semmi baja sem történt, hirtelen megfordult s behuzva farkát, oly gyorsan elfutott, a mint csak birták lábai. Ez bizony csufos megfutamodás volt.

— Mérges vagy, de gyáva! szólt Béla. Ez nem szép dolog!

Persze, azok a fiuk mindig csak a vitézkedést keresik. Gizike mint afféle szelid leányka, nem vette rossz néven a Bibi megfutamodását, sőt még a cziczát pirongatta, hogy úgy ráijesztett a szép kis kedvesre.

Meg
kérésére
ölebecsk
lallasson
kis kedv

Giz
jó leveles
golt hoz
Épen igy

—
nem aka
néni utá

—

eszik, fe

De

Nagy s

szott, ho

tette a l

esirke a

megmoz

szagláló

adott ne

Sőt ezz

kodva a

Gizike

esirkecz

evett, u

Má

kedvére

esirkecz

gában i

val egy

sem vol

türhete

az aszt

üsse az

tett jói

—

rült B

Megérkezett az ebéd ideje s Gizike kérésére a mama megengedte, hogy az ölebecske a kis leány mellett széken foglalhasson helyet. Csak nem ülhet földön a kis kedves!

Gizike aztán mindjárt meg is kínálta jó leveskével, de Bibi csak messziről szagolt hozzá, aztán megvetőleg elfordult. Épen így tett a többi étellel is.

— Lásd, szólt Gizike Bélához, lásd, nem akar enni sem, annyira busul Klára néni után.

— Oh persze! Nem éhes, azért nem eszik, felelt Béla.

De Gizike nem engedte kedvencét. Nagy szomorúságára azonban úgy látzott, hogy a bánat csakugyan nem epesztette a kis kutyát, mert mihelyt a jó sült csirke az asztalra került, Bibi rögtön megmozdult és magasan tartott orral szaglálózott. Gizike egy darabka hust adott neki s ezt az öleb gyorsan bekapta. Sőt ezzel be nem érte, hanem fölágaskodva az asztalra, hirtelen belenyult a Gizike tányérjába s kikapta onnan a csirkecombót, melyet aztán jóízűen megévelt, ugyancsak összezsírozva a széket.

Már ez Gizikének sem volt egészen kedvére. A kis leány maga is szerette a csirkecombót, aztán még tisztaság dolgában igen kényes gyermek volt, kutyával egy tányérból enni épen semmi kedve sem volt. Az apa és a mama szintén türehetetlenek találták, hogy az ölebecske az asztalra kapaszkodják és a tányérokba üsse az orrát. Csak az a gonosz Béla nevetett jóízűen.

— No lásd, Gizike, mégis csak sikerült Bibit megvigasztalni. Tehát sült

csirke kell neki, hogy bánatát elfelejtse! Add oda neki a többit is, a mi tányérodon van! Hadd legyen öröme szegénykének!

A jószívű leányka ezt meg is tette volna, mert úgy okosdott, hogy Bibi végre is oktalan állat, nem tudja mit csinál, nem lehet reá haragudni, kivált mikor olyan szép, kedves jószág. De az apa más-kép gondolkozott és így szólt:

— Az efféle elkényeztetett ölebek nagyon alkalmatlan állatok, kényesek, makacsak, szeszélyesek s ti egész nap dédelgettétek, úgy hogy azt hiszi, most már minden szabad neki. Ki kell kergetni a folyosóra.

Gizike ezt tulságosan kegyetlen büntetésnek találta, de bizony mégis megtörtént, Bibi urfit szépen kidobták. Igen ám, csak hogy nagyon csalatkoztak. Az elkényeztetett állat egy-két perczig bámulva nézett körül, meg nem foghatván, mi történt vele. Mikor aztán látta, hogy igazán ki van zárva az ebédlőből, az ajtóhoz ment, dühösen kaparta és hozzá fülhasgató hangon vonított. Béla fölugrott, dörömbölt az ajtón és szigoruan rákiáltott:

— Elhallgatsz, te gonosz jószág!

Nem, Bibi nem akart elhallgatni, sőt csak annál borzasztóbban sivalkodott, hol vastagabb, hol vékonyabb hangon; jó ideig abban biztak, hogy majd beleun és elcsöndesül; de Bibi nem unt belé s az egész ház visszhangzott vonításától, míg végre az apa bosszusan így szólt:

— No, ezt a muzsikát ki nem állom; inkább bocsássátok be.

Béla bebocsátotta s a kis öleb egyenesen Gizikéhez szaladt, ölébe ugrott és

kevésben mult, hogy ismét az asztalon nem termett; a leányka csak nagy nehezen birta visszatartani. De azért ismét mentegette:

— Nem tudja a kis bohó, hogy neki nem asztalon, hanem asztal alatt a helye

— Ha nem tudja, meg kell tanítani, szólta az apa. — S azt hiszem, egy kis verés nélkül nem boldogulunk.

És hogy a leczkét megkezdje, mindig rá is ütött a kényes állat orrára, úgy hogy ez keservesen vonitva a szoba egyik sarkába menekült s ott duzzogva vinyogott.

— Oh apácska! szólta a jószívű Gizike, verni egy ilyen állatkát.

— Nem kellemes dolog, kis leányom, igazad van. De ha más módon nem lehet vele birni, ehhez a végső eszközhöz kell folyamodni. Én magam intelk titeket, hogy soha se bántsátok még az állatokat sem, mert legtöbbször más módon is lehet velök boldogulni. De ha egyszer valamely állat rosszul van szoktatva, el van kényeztetve, akkor a jó szó nem használ, mert az ilyen állat nem érti meg az intő beszédet. Erőszakkal kell jóra tanítani, azaz néha bizony meg kell verni.

— Igen, de Bibi olyan szép!

— Ah, tehát azt hiszed, kedves leányom, hogy a szépség kárpótolt a rosszaságért? szólta az apa mosolyogva. A szépség valóban nagyon becses adománya a Gondviselésnek, de magában nem elég sem embernél, sem állatnál s elébb-utóbb megutáljuk a szépet, ha rosszasággal párosul. Lásd, ti az én jó öreg kutyámat, Nerót, bár nem dédelgetik annyira, mint ezt a kis kényes ölebet, szintén szeretitek, pedig

bizony Neró nem valami szép legény; de okos, engedelmes, hű állat, elég, ha szólunk neki, soha sem kell ám verni. No de legyen kedved szerint, kedves leányom, egészen reád bízom, hogy szép kedvenczedet jóra szoktasd. Meglátom, hogy boldogulsz vele.

Gizike ráállt és igazán mondom, ropant buzgón iparkodott, de mind hiába. Bibi már nem volt olyan fiatal ebecske, mely mindent megtanul, hanem rossz szokásokban megrögzött mérges, kényes kis állat. Első urnője, a Klára néni elhunyt barátnője, szörnyű módon elkényeztette, mert vannak emberek, kiknek az effélében kedvök telik. Gizike tehát mind hiába fáradozott, a szép Bibi megmaradt régi gonoszságában s mindennap új meg új baj volt vele.

Ha a gyermekek sétálni mentek, a kis öle semmiképp sem akar otthon maradni, magukkal kellett vinni. De ez volt még csak a szép multság! A mérges kis jószág dühösen neki ment az utcán a nagyobb kutyáknak, de aztán persze mindig vitézül megfutott és Gizikéhez menekült. Csak hogy a nagy kutyák nem vették tréfára a dolgot s természetesen a kis leánytól sem ijedtek meg, üldözték Bibit s mikor Gizike védelmezte, őt is megtámadták, úgy hogy az embereknek segítségre kellett sietniök. Az egész sétamultság el volt rontva.

Otthon a cziczával, Gizike régi kedves állatkájával nem tudott Bibi megferni, úgy hogy Gizike végre rászánta magát, hogy a cziczát kiköltöztesse a szobából. De ez már igen nehezére esett s kissé haragudni kezdett Bibire. Ezzel azonban Bibi egy csöppet sem törődött, hanem folyvást úgy viselte magát, mint aki ur a házban.

Egy
neki fekü
akart. S
távozzék
kezdte t
ekkor a
hez kap
ekkor az

—
mondá s

És
ezentul
volt hel
mikor a
elesönd
sebb és
zike sen
sem néz
néni vé
hozzá.
megnéz

—
csöppe
nem fo
örülök,
vagy, r
ám, ba
senki s
apácsk
semmi
csunya
milyer
busulo

M
tudom
szívér
volt h
magá
időtől

Egyszer épen a Gizike székén tetszett neki feküdni, a kis leányka pedig dolgozni akart. Szeliden intett az ölebnék, hogy távozzék, de ez nem mozdult; kergetni kezdte tehát s végre le akarta lökni, de ekkor a mérges állat hirtelen Gizike kezéhez kapott és azt megharapta. De már ekkor az apa megelégette a dolgot.

— Többé ne lássam a szobában! mondá szigoruan.

És Bibinek bizony kitették a szűrét; ezentul csak az udvaron meg a tornáczon volt helye. Eleinte szörnyen sivalkodott, mikor azonban látta, hogy ez nem használ, elcsöndesült, de aztán csak annál mérgeesebb és kiállhatatlanabb lett. Most már Gizike sem vágyódott többé utána, sőt feléje sem nézett s mindenki örült, mikor Klára néni végre hazatért és Bibit visszavitték hozzá. Bucsuzáskor Gizike még egyszer megnézte a szép kis kedvenczet és így szólt:

— Mehetsz, nem sajnállak biz' én egy csöppet sem. Mikor ide hoztak, azt hittem, nem fogok tőled megválhatni, de most örülök, hogy végre eltakarodol innen. Szép vagy, nagyon szép, csak hogy ez nem elég ám, barátocskám, mert gonoszságod miatt senki sem szerethet, aki ismer. Igaza volt apácskának: a szépség maga jószág nélkül semmit sem ér s a derék öreg Neró, bár csunya, kedvesebb nekem mint te, akár milyen szép vagy. Menj Isten hírével, nem busulok utánad.

Megértette-é Bibi e szavakat, nem tudom, de annyi bizonyos, hogy nem vette szívére, mert a leánykától, aki olyan jó volt hozzá, közönyösen elfordult s engedte magát haza vezetettetni. Gizike azonban ez időtől fogva egy hasznos tanuságot tartott

mindig eszében és sohasem azt nézte, hogy valaki vagy valami külsőleg szép-e, hanem azt, hogy bir-e olyan tulajdonságokkal, melyek megérdemlik a szeretetet.

Két kis szökevény.

— Kicsike történet tizenégy képen. —

Könyvénél Mariska, kalitból madárka Busan néznek ki a napsütötte tájra.

»Én biz nem tanulok ebben a melegben!
Jöjj kicsi madárkám, sétáljunk ki ketten«.

*A madárka ugrál, vígan csicseregve,
Nappfényre kimenni hogy ne volna kedve!
Felköti kalapját kis Mariska szépen
S aztán kioson a kalittal kezében.*

*Dalolva köszöntik a virágos rétet,
Hajh! de a nagy vígság ér szomorú véget!
»Jaj Istenem! Nem volt zárva a kalitka!
Kiröppent a madár, elbujt a csalitka.*

*Kis leány utána szalad nagy ijedten,
De a madár mindíg tovább-tovább lebben.*

*Már tovább nem bírja, kimerülten dől le,
Mit szól majd mamácska!... jaj, mi lesz
belőle!*

(Vége következik.)

A »KIS LAP« XVIII. köt. 26-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Nagy Józsi, Burger Lujza, Berger Lilla és Teréz, Schlessinger Rezső, Rosenthal Ella, Jenő és Rikárd, (elfogyott a tintátok? F. b.), Reich Rózsa és Oszkár, b. Wesselényi Kornélia, Helén, Miklós és Ferencz, Spitz Dolfi, Scherer Anna, Reichard Vilma, Pavlovits Aurél, Bék Károly, Nikolits Aurél, Karácsonyi Lajos, Bodóczki János, Zsiga György, Filipinyi Mihály, Niza Juszt, Csalik János, Telep Mihály, Gajer Linka, Hoffmann Erzsébet, Gábor Linka, Klein Hermína, Albert és Emil, Boschán Arthur, Knorr Margit és Elek.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.